



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 101/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Z., K., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 399/09 z 29. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. decembra 2010 doručená sťažnosť Z., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 399/09 z 29. septembra 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobou z 25. augusta 2008 podanou Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľ v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 212/08 domáhal proti žalovanému S., B. (ďalej len „žalovaný“), určenia obsahu kolektívnej licenčnej zmluvy podľa § 49 zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „autorský zákon“), resp., aby okresný súd nahradil prejav vôle žalovaného s uzavretím kolektívnej licenčnej zmluvy v petite žaloby uvedenom znení.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 15 C 212/08 z 9. septembra 2009 žalobu sťažovateľa proti žalovanému zamietol s odôvodnením, že so sťažovateľom navrhovaným obsahom kolektívnej licenčnej zmluvy, a to v jej podstatnej časti – o odmene za používanie hudobných diel prostredníctvom hudobných skriň v sume 2,32 € za jeden kus hudobnej skrine mesačne, by žalovaný porušil svoju zákonnú povinnosť podľa ustanovenia § 81 ods. 1 písm. h) autorského zákona.

Žalovaný je totiž podľa ustanovenia § 81 ods. 1 písm. h) autorského zákona povinný uzatvárať s používateľmi alebo s osobami oprávnenými obhajovať záujmy v nich združených používateľov, ktorí používajú predmety ochrany, alebo s osobami povinnými uhrádzať náhradu odmeny podľa tohto zákona „za primeraných a rovnakých podmienok“ zmluvy, ktorými sa medzi inými dohodne s používateľom alebo s povinnou osobou aj odmena, primeraná odmena alebo náhrada odmeny a spôsob jej uhradenia. Podľa zistenia okresného súdu mal žalovaný uzavreté platné hromadné licenčné zmluvy so 14 používateľmi hudobných diel prostredníctvom hudobných skriň, ktorí sú členmi sťažovateľa, a zároveň s ďalšími viac ako 150 používateľmi hudobných diel prostredníctvom hudobných skriň, ktorí nie sú členmi sťažovateľa a v ktorých je podľa platného sadzovníka autorských odmien žalovaného dohodnutá za používanie autorských – hudobných diel podstatne vyššia odmena, než akú navrhoval sťažovateľ.

Proti rozsudku okresného súdu v časti výroku o zamietnutí žaloby podal sťažovateľ riadne a včas odvolanie, pričom v odvolaní okrem iného namietal, že podľa § 82 ods. 1 autorského zákona sa ktorýkoľvek z kontrahentov má právo obrátiť na súd so žiadosťou o určenie jednej alebo oboch častí obsahu dohody, pričom poznámka pri tomto ustanovení neodkazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), ale na Obchodný zákonník.

Sťažovateľ považoval za neprijateľný názor, že návrh je v podstatnej časti v rozpore so zákonom, pričom podľa sťažovateľa zdôvodnením nemôže byť tvrdenie, že žalovaný má uzatvorené zmluvy s iným obsahom, pretože ani o jednej z nich nerozhodoval súd. Je toho názoru, že súd nie je povinný prihliadať na svojvoľný sadzobník žalovaného o odmenách za používanie hudobných diel.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd sťažnosťou napádaným rozsudkom sp. zn. 4 Co 399/09 z 29. septembra 2010, ktorým rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, pričom sťažovateľ porušenie ním označeného základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy týmto rozsudkom krajského súdu odôvodňuje najmä takto:

«... Príslušné ustanovenie AZ - § 81 ods. 1/ - počíta s tým, že sa kontrahenti na obsahu zamýšľanej zmluvy nedohodnú v dvoch náležitostiach: na udelení súhlasu na použitie predmetov ochrany, alebo na primeranej odmene za ich použitie. Pritom treba prihliadnuť na zákonnú povinnosť organizácie kolektívnej správy zmluvy uzatvárať! (§ 81 ods. 1/ písm. h) AZ). Ratio legis v tejto časti AZ je v zaistení objektívnych kritérií pri formulácii a obsahu tých bodov zmluvy, ktoré sa týkajú nielen právomoci, ale povinnosti súdu stanovenej citovanou normou (arg. „... súd pri určení obsahu zmluvy... prihliadne...“.) Nikde v AZ, resp. v príslušných jeho ustanoveniach sa nehovorí o povinnosti súdu, alebo dokonca organizácie kolektívnej správy prihliadať na zmluvy s inými subjektami... Navyiac, argument súdu o 150 zmluvách jednak nie je pravdivý a jednak samotný AZ ráta s tým (v uvedených §), že sa žiadny „platný sadzobník“ nemusí rešpektovať. Inak by ich do svojho obsahu nevtelil. ...

Sťažovateľ sa domáha konštatovania porušenia jeho základného práva na „domáhanie sa svojho práva“ na súde podľa čl. 46 ods. 1/ Ústavy SR. Postup krajského súdu v napadnutej veci je v rozpore so zákazom odmietnutia spravodlivosti v zmysle, ako ho uvedený článok prezentuje. ... AZ ako špeciálny hmotnoprávny predpis sa do rozporu s O. s. p. dostať nemôže. A to ani vtedy nie, keď súd /ako ústavný súd zistí z obsahu spisu/ nevie, či ide určovaciu žalobu, alebo inú. Krajský súd potvrdením napadnutého prvostupňového rozsudku odmietol meritórne prejednať pre chybnú (v okolnostiach prípadu) interpretáciu procesného ustanovenia (§ 161 ods. 3 O. s. p.). Tým sa dostal do

rozporu s namietnutým základným právom. Keď že ide o otázku principiálnu, odpadá dôvod ústavnému súdu zaoberať sa detailami základného sporu.

I keď je pravdou, že v prípade úspechu dosiahne sťažovateľ rešpektovania jeho práva, je žiadosť o priznanie zadosťučinenia dôvodná. Rozsudok totiž nadobudol právoplatnosť. Predstavitelia sťažovateľa a jeho členovia boli a sú následkom toho vystavovaní pri opakovaných jednaniach výsmechu, diskreditácii a stupňovanému nátlaku zo strany SOZA. Pritom ukončiť čoraz menej výnosné podnikanie nemôžu pre obrovské náklady, vložené do prístrojov.»

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„1/ Krajský súd Bratislava porušil v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 399/2009-201 a rozsudkom vo veci, vynesenom 29. septembra 2020 základné právo sťažovateľa obrátiť sa so svojim právom na súd, chránené čl. 46 ods. 1/ Ústavy Slovenskej republika.

2/ Uvedený rozsudok sa zrušuje.

3/ Krajský súd je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania.

4/ Priznáva sťažovateľovi z titulu primeraného zadosťučinenia 1.500,- Eur.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 399/09 z 29. septembra 2010, k porušeniu ktorého malo dôjsť podľa sťažovateľa v dôsledku jeho nesprávneho, resp. nezákonného (arbitrárneho) odôvodnenia, a to tým, že krajský súd s poukazom na ustanovenie § 81 ods. 1 písm. h) autorského zákona prihliadol na obsah hromadných licenčných zmlúv uzavretých medzi žalovaným a ďalšími inými používateľmi tých istých hudobných diel prostredníctvom hudobných skriň, najmä v časti odmeny za používanie hudobných diel, ktorá bola podstatne vyššia ako sťažovateľom navrhovaná odmena za používanie hudobných diel prostredníctvom hudobných skriň v kolektívnej licenčnej zmluve, ktorej uzavretia so žalovaným sa v tomto konaní domáhal. Podľa sťažovateľa mu v dôsledku uvedeného bolo odmietnuté poskytnutie spravodlivosti.

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je, alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Ústavný súd nevykladá iné ako ústavné zákony, a preto musí preskúmať len to, či sa tieto zákony nevyložili spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sp. zn. 4 Co 399/09 z 29. septembra 2010 sa s kľúčovou argumentáciou sťažovateľa vyjadrenou v jeho odvolaní a tiež v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu vysporiadal takto:

„... Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že na návrh niektorého zo subjektov oprávneného na podanie návrhu je súd povinný určiť obsah zmluvy, či už licenčnej, hromadnej licenčnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy, pričom v tomto konaní bol súd povinný určiť obsah celej zmluvy, najmä spôsob použitia diel, rozsah použitia diel, čas, v ktorom bude prichádzať k použitiu diel a autorskú odmenu, pričom pri určovaní obsahu zmluvy bol povinný prihliadnuť na podmienky podľa § 81 ods. 1 písm. h/ AZ. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že poznámka k § 82 ods. 1 AZ odkazuje na ust. § 161 ods. 3 O. s. p., v zmysle ktorého súd nemôže pri rozhodovaní o nahradení prejavu vôle nič na podstatných náležitostiach zmluvy meniť, dopĺňovať, či upresňovať a nemôže podstatné náležitosti zmluvy upravovať, resp. nahrádzať výkladom prejavu vôle účastníkov zmluvy. V danej veci súd prvého stupňa správne konštatoval, že nahradením vyhlásenia vôle odporcu uzavrieť s navrhovateľom navrhnutú kolektívnu licenčnú zmluvu s jej podstatnou náležitosťou navrhnuť odmeny za používanie hudobných diel prostredníctvom hudobných automatov

2,32 € mesačne za jeden kus hudobnej skrine mesačne by odporca porušil svoju zákonnú povinnosť uzatvárať licenčné zmluvy s používateľmi alebo osobami oprávnenými obhajovať záujmy v nich združených používateľov, ktorí používajú predmet ochrany za primeraných a rovnakých podmienok a to vzhľadom na skutočnosť existujúcich platných hromadných licenčných zmlúv uzavretých s ďalšími vyše 150-timi používateľmi hudobných diel, s ktorými má odporca dohodnutú rovnakú neporovnateľne vyššiu odmenu podľa platného sadzobníka autorských odmien, než akú navrhoval navrhovateľ a vzhľadom na to, že navrhovateľom formulovaný návrh na nahradenie vôle bol v podstatnej časti v rozpore so zákonom, návrh zamietol...“

Z citovanej časti rozhodnutia vyplýva, že krajský súd bol toho názoru, že nahradenie prejavu vôle žalovaného s uzavretím kolektívnej licenčnej zmluvy, ktorej uzavretia so žalovaným sa sťažovateľ domáhal, by kvôli sťažovateľom navrhovanej podstatne nižšej odmene za používanie hudobných diel v porovnaní s odmenou dohodnutou podľa sadzobníka autorských odmien žalovaného za používanie hudobných diel v hromadných licenčných zmluvách uzavretých medzi žalovaným a ďalšími inými používateľmi hudobných diel bolo v rozpore so zákonom. Podľa názoru ústavného súdu tento záver krajského súdu nemožno v žiadnom prípade považovať za arbitrárny, či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku krajského súdu totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že systematický a logický výklad súvisiacej právnej normy nepredstavujú bezobsažné pojmy právno-aplikačnej teórie.

Podľa ustanovenia § 81 ods. 1 písm. h) autorského zákona organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia uzatvárať s používateľmi alebo s osobami oprávnenými obhajovať záujmy v nich združených používateľov, ktorí používajú predmety ochrany, alebo s osobami povinnými uhrádzať náhradu odmeny podľa tohto zákona za primeraných a rovnakých podmienok zmluvy, ktorými sa

1. používateľovi poskytuje oprávnenie na použitie predmetu ochrany, ku ktorému právo kolektívne spravuje,
2. dohodne s používateľom alebo s povinnou osobou odmena, primeraná odmena alebo náhrada odmeny a spôsob jej uhradenia.

Podľa ustanovenia § 82 ods. 1 autorského zákona ak sa organizácia kolektívnej správy nedohodne s používateľom na uzavretí... kolektívnej licenčnej zmluvy s právnickou osobou združujúcou používateľov, ktorou udelí súhlas na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva podľa tohto zákona... používateľ alebo právnická osoba združujúca používateľov predmetov ochrany môže požadovať, aby obsah takejto zmluvy alebo dohody určil súd; súd pri určení obsahu zmluvy alebo dohody prihliadne na druh spravovaného predmetu ochrany, spôsob a rozsah jeho použitia, čas v ktorom bude prechádzať k použitiu spravovaného predmetu ochrany, a na podmienky podľa § 81 ods. 1 písm. h).

Vzhľadom na citované ustanovenia autorského zákona možno plne prisvedčiť názoru krajského súdu, podľa ktorého, ak organizácia kolektívnej správy (v danom prípade žalovaný) „je povinná“ uzavrieť kolektívnu licenčnú zmluvu s právnickou osobou združujúcou používateľov predmetov ochrany (v danom prípade sťažovateľ) za „*rovnakých a primeraných podmienok*“, aj v prípade, že k uzavretiu kolektívnej licenčnej zmluvy na základe vzájomného konsenzu zmluvných strán nedôjde a právnická osoba združujúca používateľov predmetov ochrany si svoje právo na uzavretie takejto zmluvy uplatní na súde žalobou, je súd pri rozhodovaní o uložení povinnosti organizácii kolektívnej správy uzavrieť kolektívnu licenčnú zmluvu, resp. pri nahradení jej prejavu vôle s touto zmluvou, tak isto povinný rešpektovať toto zákonom ustanovené kritérium, a teda žalobe môže vyhovieť iba za predpokladu, že kolektívna licenčná zmluva bude uzavretá za „*rovnakých a primeraných podmienok*“.

Pokiaľ teda krajský súd pre účely posúdenia toho, či sťažovateľom navrhovaná kolektívna licenčná zmluva, ktorej uzavretia so žalovaným sa sťažovateľ domáhal, medzi inými najmä v podstatnej časti – odmeny za používanie hudobných diel zodpovedá zákonodarcom vymedzenému kritériu „*rovnakých a primeraných podmienok*“, vychádzal

z obsahu hromadných licenčných zmlúv uzavretých medzi žalovaným ako organizáciou kolektívnej správy s ďalšími inými používateľmi, čo sa týka tých istých hudobných diel, ktoré ako predmet ochrany užíval aj sťažovateľ, v žiadnom prípade nemožno v tomto postupe vidieť znaky arbitrárnosti. Práve naopak, ak by autori diel nemali zaručené právo na udelenie súhlasu na použitie autorských diel pre používateľov alebo pre právnické osoby združujúce používateľov iba za „*rovnakú a primeranú*“ odmenu, nepochybne by to pre nich znamenalo, najmä pokiaľ ide o určovanie výšky odmien za používanie autorských – hudobných diel, úplné vystavenie sa svojvôli používateľov, a práve tým by dochádzalo k popretiu významu a účelu autorsko-právnej ochrany.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že „... *argument súdu o 150 zmluvách jednak nie je pravdivý...*“, ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v konaní pred okresným súdom ako ani v odvolaní proti rozsudku okresného súdu vo veci samej žiadne námietky, čo sa týka vierohodnosti, platnosti a tiež počtu hromadných licenčných zmlúv uzavretých medzi žalovaným a ďalšími 150 používateľmi, vzťahujúce sa na ten istý predmet ochrany, nevznášal, ale jeho argumentácia sa obmedzovala iba na tvrdenie, že ním navrhovaná kolektívna licenčná zmluva, ktorej uzavretia so žalovaným sa domáhal, je v súlade so zákonom. Vzhľadom na to, že sťažovateľ v konaní pred všeobecnými súdmi nevyužil možnosť namietat' hodnovernosť, platnosť, ako ani počet žalovaným uzavretých hromadných licenčných zmlúv s ďalšími 150 používateľmi hudobných diel prostredníctvom hudobných skriň, ktoré sa vzťahujú na ten istý predmet ochrany, nie je možné, aby ústavný súd túto námietku sťažovateľa v rámci konania o sťažnosti akýmkoľvek spôsobom zohľadnil.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že zo samotného autorského zákona nijako nevyplýva, že by odmena za používanie autorských – hudobných diel mala byť určovaná podľa „*svojvoľného sadzobníka*“ žalovaného ako organizácie kolektívnej správy, ústavný súd podotýka, že dohodnutie podstatne vyššej odmeny za používanie hudobných diel v hromadných licenčných zmluvách dobrovoľne uzavretých medzi žalovaným a ďalšími 150 používateľmi podľa sadzobníka odmien žalovaného, nehovoriac o hromadných licenčných zmluvách uzavretých so 14 používateľmi hudobných diel, ktorí sú dokonca

členmi sťažovateľa, je iba dôkazom toho, že iní používatelia tých istých hudobných diel na rozdiel od sťažovateľa odmenu podľa sadzobníka žalovaného považovali za primeranú.

Ústavný súd pripomína, že do obsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý účastník konania predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na judikatúru Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris), v zmysle ktorej sa pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, ako vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

Podľa ústavného súdu krajský súd svoje skutkové a právne závery odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom, z ktorého je zřejmý postup, akým dospel ku svojim záverom, na základe ktorých odvolaniu sťažovateľa nevyhovel, pričom výklad ním aplikovaných ustanovení § 81 ods. 1 písm. h) a § 82 ods. 1 autorského zákona nemožno považovať za svojvoľný. Namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, pričom ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a za tejto situácie nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodovanie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, ako aj o priznaní náhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhala ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2011